

[Svend E. Johansen.]

en Princip sag, fordi jeg mener, det *skal* afgøres, hvor langt Statsmyndigheder og hvor langt Statsbaneembedsmænd her i dette Land kan gaa, naar de vil dække sig mod de Overgreb og Fejltagelser, der senere ender i Forbrydelser, som bliver begaaet over for en hæderlig Borger. Det burde ogsaa paa det skarpeste tilbagevises her fra denne Talerstol fra anden Side end min, at Justitsministeren tillod sig at staa her og sjofle den Mand, han som Retfærdighedens øverste Værner skylder først og fremmest at vise Retfærdighed.

Der kunde fremdrages mange flere Eksempler og Citater af disse Papirer paa, hvorfra Initiativet er kommet. Men lad dette være nok! Lad mig blot tilføje, at naar Justitsministeren i Dag forsøgte at vaske Statsbanerne og deres Embedsmænd saa hvide, at de kunde bruges som Juleengle, saa tager han fejl. Naar han siger, at Statsbanerne altid var kulante og imødekommende over for Hr. Jacobson, saa passer det ikke. Det modsatte er Tilfældet, og det er dokumenteret i den Forespørgselsdebat, som ærede Medlemmer kan gøre sig bekendt med gennem Rigsdagstidende. Lad mig blot om et enkelt Afsnit, om Tillægs-overenskomstens Indgaaelse, nævne, at om denne sagde Højesteretssagfører Henriques i et Responsum, som Overretssagfører Pürschel har bedt ham om at afgive, følgende — jeg citerer fra Folketingstidende for 1938—39, Sp. 1557 —:

„Som Sagen foreligger for mig, er jeg ikke i megen Tvivl om, at Statsbanerne ikke har behandlet Konsul Jacobsen hensynsfuldt. Den Nyordning, der i Konsul Jacobsens daværende økonomiske Nødstilstand blev truffet vedrørende Garderoben, gik jo i Virkeligheden ud paa, at Banerne tog det bedste til sig selv mod en kun tilsyneladende Forbedring af Konsul Jacobsens Lejeforpligtelse.“

Det er en uvildig Mand, der her udtaler sig, men han udtaler sig haardt og rammende, og det er dog en Mand med nogen Position, en Højesteretssagfører.

Naar Justitsministeren videre gjorde gældende, at Jacobson forsøgte at faa Statsbanerne til at fraskrive sig Retten til at udnytte deres egne Lokaler paa Østerport Station, saa er det jo en Fordrejelse af Rang, der her finder Sted. Statsbanerne udlejede et Areal, hvorpaa Jacobson opførte en Bygning, der var baseret paa for Stueetagens Vedkommende at udlejes til Butikker. Senere moderniserer Statsbanerne Østerport og vil saa i Vestibulen udleje Butikker til Kon-

kurrenceforetagender over for den store Lejer, der maatte betale 15 000 Kr. aarlig i Leje. Det er det, man kalder en ukorrekt og forretningsmæssigt uforvarlig Handling, der stempler den Part, som benytter den.

Det er rigtigt, at Statsbanerne ikke er juridisk bundne, og det var det, Landsrettens Præmisser slog fast i 1929, da de sagde: der foreligger ingen juridisk Forpligtelse for Statsbanerne til ikke at udleje. Men, tilføjede Præmisserne, da Statsbanerne har erklæret, at de næppe vil gøre dette, ser man bort fra Forholdet. Altsaa, Landsretten gik ud fra Statsbanernes Udtalelse, at de følte sig moralsk forpligtede til ikke at udleje til konkurrerende Virksomheder, men Statsbanerne udlejede skyndsomst til konkurrerende Virksomheder og placerede sig derved paa det Trin i Forretningsmoralen, som Departementschef Svendsen med Rette betegede som „ukorrekt“.

Jeg ved ikke, hvad denne Sal vil gøre. Den afskar jo i Gaar sig selv fra Muligheden for at gribe ind i denne Sag og gøre den Uret god, som Administrationen ikke vilde gøre god. I 1938 vedtog Tinget en Dagsorden, som sagde, at det rette Forum for en saadan Sags Afgørelse var Landets Domstole. Nu er Landets Domstole forsøgt, men Domstolene siger, at de ikke vil foretage nogen Realitetsbehandling, da de tidligere Domme maa staa ved Magt. Hvad saa? Saa staa vi paa det Punkt, at Situationen er gaaet i Knude. Men hvis man tror i dette høje Ting, at man kan lade Sagen forblive i denne Stilling, saa tager man fejl. Der har været talt om Demokratiets Skæbnetime, der har været talt for og mod Parlamentarismen gennem flere Aar, og Diskussionen er særdeles aktuel i Dag. Men saafremt Rigsdagen forskertser sin Kontrolret med Administrationen, og saafremt Rigsdagen nægter at gribe ind og hævde Retfærdigheden, hvor de respektive Ministre svigter, saa saver Rigsdagen med fuld Fart den Gren over, den selv sidder paa. For saa forsvinder den sidste Rest af Tillid. Derfor var det en Afstemning med Perspektiv, den, man foretog i Gaar, da man afslog at drøfte Forespørgselen, med en Henviisning til, at jeg under Finanslovdebatten havde rørt ved Sagen. For det var en helt anden Side af Sagen, jeg rørte ved, nemlig Ministeriets Erklæring til Domstolene.

Jeg som menig Rigsdagsmand er ikke i Stand til at løse denne Sag. Statsministeren kunde have gjort det, hvis han havde ladet Forespørgselen i Gaar gaa sin Gang og erklæret sig villig dertil. Han kan gøre det endnu, bl. a. ved at tage Justitsmini-